

*Rafa Vadillo escalant la cascada Katu-Yarik.
Foto d'Anton Fontdevila*

 www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 19 setembre

Sopar de Motxilla al Pati del Roure a les 21 h i lliurament de premis del Concurs Fotogràfic

— 20 setembre

Excursió de la Coma a Tuixén pel coll de Port (Solsonès) amb sortida del Parador a les 7 h

— 21 setembre

Exposició de les fotos del Concurs Fotogràfic a la Sala Piquet de l'Ateneu des del 21 de setembre fins al 4 d'octubre de 18 a 21 h

— 4 octubre

19a Caminada Popular de la SEAS per Collserola a partir de les 9 h des del Pati del Roure de l'Ateneu

— 16 octubre

Conferència «Paisatges botànics del nostre país» per Josep Nuet

— 18 octubre

Excursió a Bellmunt des de Sant Pere de Torelló (Osona) amb sortida del Parador a les 7 h

— 25 octubre

Excursió matinal a Pontons, Penyafort i Sant Salvador de la Balma (Alt Penedès) amb sortida del Parador a les 7 h

— 8 novembre

Excursió matinal al pantà de Vallvidrera (Collserola) amb sortida del Parador a les 8 h

— 13 novembre

Conferència «Ús de les plantes medicinals al llarg de la història» per Anna Maria Carmona

— 15 novembre

Excursió als Motllats (Baix Camp) de Capafonts a Mont-ral amb sortida del Parador a les 7 h

— 22 novembre

Excursió matinal al Sender dels Tremolencs (Cingles de Bertí) amb sortida del Parador a les 7 h

— 28 i 29 novembre

Col·locació del Pessebre de la SEAS

— 11 desembre

Conferència «Plantes remeieres a la carta» per Manu Llabrés

— 13 desembre

Excursió a la riera de Caldes (Vallès Oriental) amb sortida del Parador a les 8 h

— 20 desembre

Excursió matinal al Puig d'Agulles i Sant Ponç de Corbera (Odal) amb sortida del Parador a les 7.30 h

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits).

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
JUST AMIGÓ
MARCEL·LÍ CAMATS
FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm.320 Setembre/Octubre 2015

SIBÈRIA ICE CLIMBING TRIP (The far frontier)

Rafa Vadillo

Per què hem anat a escalar cascades de gel a Sibèria ?.

En el passat «Ral·li 12 h Escalada Terradets», vam convidar a participar a una cordada d'escaladors russos. Un d'ells (Ivan Témerév) és un gran alpinista i un dels majors activistes de l'escalada de cascades de gel a Rússia. Possiblement, la cascada més difícil de Sibèria (possible grau 6), a la vall de Chulysman, és obra seva.

Xerrant a Terradets em va comentar que a ell també li apassionava l'escalada de cascades de gel. Un parell de mesos més tard, m'enviava un missatge privat des de Facebook, amb l'enllaç d'unes fotos de cascades de gel a Sibèria. T'animes?, deia el seu missatge.

Sibèria i cascades de gel és un binomi prou excitant per a mi, per això em poso immediatament a mirar les possibilitats de realitzar aquest viatge, encara que l'hivern no és una època bona per a llargs viatges per a mi, per raons professionals. Màxim 8 dies possibles. Temps suficient per viatjar fins a Sibèria, escalar i tornar? Segur que seria millor tenir més dies, però el projecte em compensa.

De tornada d'escalar amb dos bons amics (Anton Fontdevila i Xavi Pérez Gil) els comento la idea. Immediatament s'hi apunten. Estan jubilats i per tant no tenen problemes de dates. Ja tenim pla!!

*A la cascada Hrapovskie.
Foto d'Ivan Témerév.*

Marxem un dimarts i 13 a la tarda. Llargues escales als aeroports de Zurich i Moscou (els vols amb menys escales són més cars) i arribem un dimecres 14 a la tarda a la ciutat de Novosibirsk, la tercera ciutat més gran de Rússia i capital oficiosa de Sibèria.

Després de dormir a casa d'Alex Avdienko (un altre potent alpinista rus), em prenem el viatge amb el cotxe d'Ivan fins al poble d'Aktash, a les portes de les muntanyes d'Altai i a 165 km de la frontera amb Mongòlia, 13 hores de llarg i cansat viatge. Hem arribat just quan comença una «onada de calor» a Sibèria, de manera que la previsió de temperatures serà benèvola amb nosaltres, ja que no

Xavi Pérez Gil en la cascada Kara-Tik (Aktash-Siberia) Foto d'Ivan Témerev.

s'espera que baixi dels -20 a la nit i entre -10 / -12 durant el dia.

Al dia següent ja estem embrancats en l'escalada de la primera cascada: Hrapovskite, dedicada a un alpinista clàssic accidentat a muntanya. Fem cordada Anton Fontdevila i jo per una banda i Xavi Pérez Gil amb Ivan Témerev per una altra.

La primera impressió és que el gel és molt, molt dur i esclata en grans trossos en clavar el piolet, la qual cosa fa l'escalada més cansada, en haver de donar diversos cops de piolet en cada ancoratge. Això sí, els cargols d'assegurança queden a prova de bombes. D'altra banda, la quantitat de gel i el gruix en les cascades és impressionant.

Un nou dia, una nova cascada. En aquesta ocasió escalem Kara-Tik, una mica més difícil que l'anterior. Anton decideix quedar-se i fer fotos des de baix.

Diumenge 18 ens n'anem fins a la vall de Chulysman. Fora de les carreteres principals, a Rússia bona part de les carreteres

són pistes sense asfaltar i en moltes ocasions en molt males condicions, segons ens diu l'Ivan. En aquest cas, la pista en alguns trams és infernal, només apta per a vehicles tot terreny, especialment els últims quilòmetres de baixada fins a la vall. Recórrer poc més de 100 km, ens va costar més de 5 hores.

La vall de Chulysman és un lloc especial. Una gran fondalada solitària i poc accessible. Una mena de «Shangri La» siberiana. Només una família i quatre casetes de fusta és tot el que hi ha en aquest lloc. No hi ha aigua corrent (cal anar a agafar-la al riu) i amb una cuina de llenya que fa també d'estufa per escalfar l'habitació.

En aquest lloc no hi ha pràcticament neu. El clima és tremendament sec i fred. Qualsevol presència d'aigua està congelada (rius, llacs, cascades...), tot està congelat.

Dilluns 20 escalem una de les cascades més boniques de la vall: Katu-Yarik, al sol a -10° !! L'Ivan ens diu que creu que estem fent la tercera escalada d'aquesta cascada (la segona la va fer ell també), ja que a diferència de les cascades d'Aktash, a Chulysman no hi han anat a escalar més de 5 o 6 cordades, incloent-nos nosaltres.

L'endemà empenem el retorn cap a Aktash, però de passada escalem una cascada a la part superior de la vall, a la qual accedim fent ràpel per dalt: Baixa-Kaya, una estètica cortina, molt ampla.

Finalment el dimarts 21 empenem la tornada des d'Aktash fins a Novosibirsk. A mig camí comença un fort torb que no cessa fins a Novosibirsk, exigint una

*Rafa, Xavi,
Anton i Ivan.*

gran tensió en la conducció a l'Ivan. Van ser 14 hores de viatge, la meitat d'elles embolicats en el torb. A partir d'aquí, el temps i les temperatures tornen a la normalitat siberiana. Només 2 dies després del nostre retorn, la temperatura va baixar fins als -35° .

Hem tingut la sort del nostre costat durant aquest viatge. Pel que sembla, hem estat els primers alpinistes «no russos» a escalar cascades de gel a Sibèria.

A continuació detallo les cascades que escalem. Les dificultats les he posat (no hi ha informació de graduacions d'aquestes cascades), segons els graus en zones dels Alps. Segons la graduació que habitualment tenen les cascades en zones dels Pirineus, aquests graus serien «durs» i a les nostres zones tindrien mig grau més.

- Aktash-Sibèria-República d'Altai Mountains-Rússia. Cascada HRAPOVSKITE: 300 m, II + / 4 per Rafa Vadillo amb Anton Fontdevila i Xavi Pérez Gil amb Ivan Témerev el dia 16/01/2015.
- Aktash-Sibèria República d'Altai Mountains-Rússia. Cascada KARA-TIK: 160 m, II + / 4 + per Ivan Témerev, Rafa Vadillo i Xavi Pérez Gil el dia 17/01/2015.
- Chulysman Valley-Sibèria República d'Altai Mountains-Rússia. Cascada Katu-YARIK: 150 m, III / 5 per Ivan Témerev, Rafa Vadillo i Xavi Pérez Gil el dia 19/01/2015. Tercera ascensió absoluta d'aquesta cascada.
- Chulysman Valley-Sibèria República d'Altai Mountains-Rússia. Cascada BAIXA-Kaya: 120 m, III + / 5 per Ivan Témerev i Rafa Vadillo el dia 20/01/2015.

Hem gravat imatges d'aquest viatge, de les quals ha sortit el reportatge: «SIBERIA escalada en gel a la frontera llunyana».

JA SAPS QUIN ÉS EL PIC MÉS ALT DE LA PROVÍNCIA DE BARCELONA?

Joan Bladé

Estava amb la muller dalt del Puigmal, i és clar, parlàvem català, la nostra llengua. El temps era bo i la vista àmplia i preciosa.

Hi havia una parella trempada pels voltants, i al sentir-nos, van apropar-se i ens van dir: «Que suerte al fin encontramos a alguien del país!» I a continuació «¿Sois montañeros? Estamos haciendo los techos de España y queremos subir al pico más alto de la provincia de Barcelona ¿Podeis indicarnos el mejor itinerario?».

Des dels tretze anys pujo muntanyes; vaig començar a pensar, Puigmal, Puigpedrós, Puig..., Tossa... No ho tenia clar i estava avergonyit. L'únic esport que he fet és el muntanyisme i no ho tenia clar. Quin cim és el més alt de la província on vaig néixer? Quina vergonya, no ho sabia!!! Volia fondre'm.

Ells van dir: «Ustedes han estado, claro, ¿por donde debemos ir?». Jo em vaig posar vermell... no hi havia estat mai ni sabia quin era. Van continuar: «Miren la guía que tenemos». Quina re-vergonya, no havia sentit mai ni el nom. Vaig donar-li una targeta i vaig dir-li que ja li enviaria la informació per correu postal. Quin deshonor!

Una vegada a casa vaig trucar a un parell d'amics muntanyencs i... cap no ho sabia segur!!! Sufocat i humiliat vaig cercar mapes, guies... (no existia internet). Potser ho vaig mig trobar, però... A l'endemà vaig anar a cercar la persona coneguda que, crec, ha pujat més muntanyes de Catalunya, de la Península i moltíssimes de llocs llunyans... Ell tampoc no ho sabia!!! Bufa! Quin alleujament! Vaig sentir-me menys ridícul.

El nostre zenit, el nostre sostre, el cim més alt, és el pic de la Costa Cabriolera. Com anar-hi?

El cim de la Costa Cabriolera, que també es diu la «Roca Punxent», es troba al Cadí. Convé anar-hi per la carretera de Puigcerdà a la Seu d'Urgell. Al bonic poble de Bellver de Cerdanya, cal agafar a la dreta la carretera que travessa el Segre. Pujarem cap a Montellà i seguirem la pista que arriba a Prat d'Aguiló; si hi pugem amb vehicle ens trobarem amb una barrera que ens impedirà continuar. Continuant a peu, arribarem al refugi de Prat d'Aguiló (1.997 m). En aquest lloc, agafarem el sender PR-C124, Ruta dels Segadors.

El camí s'enfila pels prats, passa per la font del Grau, que raja fresca i abundosa i comença a guanyar alçada, al principi entre boscos i després per la tartera. Segueix fent un seguit de revolts, que van pujant-nos fins al pas dels Gosolans (2.425 m). Durant la pujada, la vista del Prat d'Aguiló i del santuari de Bastanist és magnífica. Els cingles calcaris que acabem de superar són fermes. Al cim també ens hi podem apropar des d'Estana per la canal del Cristall i per la canal de l'Ordiguier, però no són gaire senzilles de

7 MÓN EXCURSIONISTA

pujar; cauen algunes pedres i tenen, a trams, una inclinació de 50 i 60 graus.

Crec, però, que l'itinerari més adequat per a tothom és des del refugi de Prat d'Aguiló. Aleshores, es comença a caminar cap al pas dels Gosolans, i per la serra dels Cortils, vorejant-la si es vol, fins al pas de la Roca Plana. Des d'aquest pas, per l'esquerra de la part inferior de la serra Cabirolera, es va a agafar el pas dels Cabirols, inclinat i pedregós que ens portarà fins al cim (2.605 m), on hi ha una creu i un vèrtex geodèsic.

Al cim podrem gaudir d'una vista preciosa: la paret nord del Pedra davant, la serra del Verd i el Port del Comte, la

Cerdanya... Amb sort, veurem isards i aguilots; i amb molta sort, algun petit cabirol.

Baixarem de nou cap el pas del Cabirol i d'aquí davallarem fort, com cal, per la tartera. Un cop a baix seguirem, per fer una variant de tornada, fins al cortal dels Cortils, lloc petit però molt útil si fa mal temps. Abans d'arribar-hi es passa per la boníssima font dels Cortils. Entre les esquerdes de les roques podem veure, si hi anem en època de floració, la «rosa de roca» (*Dryas octopetala*), una flor vistosa procedent d'èpoques passades, glacials. Després de travessar el pas dels Gosolans, amb cap, cames i cor, arribarem al punt de partida.

Costa Cabirolera vist des de llevant.

LA CONGESTA DE LA LLOSA

Jordi Gironès Vilardebò

L'existència de congestes de neu que durin tot l'any només les trobem al Pirineu en altituds properes als 3.000 metres, i bàsicament al Pirineu aragonès i al lleidatà, llevat del cas d'algun any en què l'abundància de neu i fred puguin fer una excepció en algun vessant nord fora d'aquells indrets.

Hi ha, però, una congesta que té una història i una excepcionalitat que mereix dedicar-li aquest escrit. Es tracta de l'anomenada congesta de la Llosa i té la seva notorietat per estar orientada al sud i a una alçada de només 2.450 metres. Està situada a la carena que uneix, d'oest a est, la portella de Mentet i el Costabona (Ripollès), sota mateix de la collada de la Llosa, entre els pics de Coma Ermada i de la Llosa.

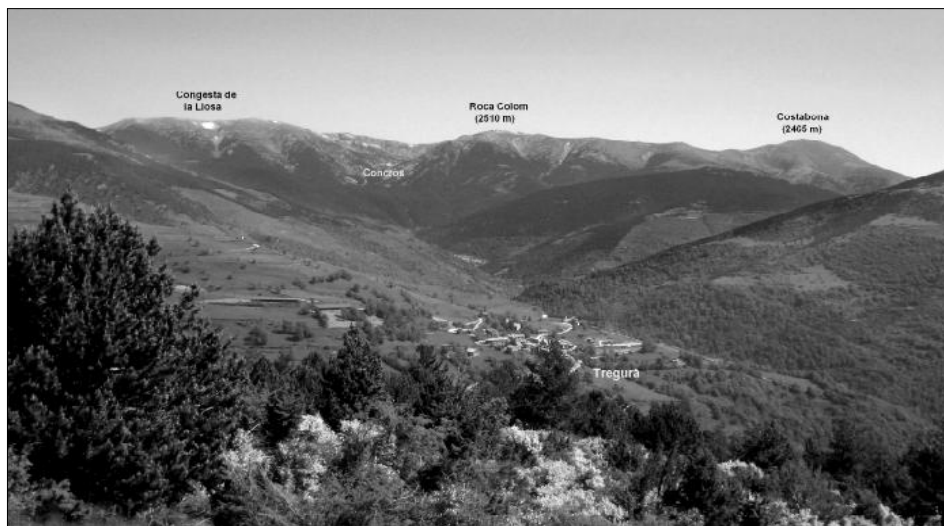
Aquesta congesta s'origina per l'acumulació de neu a la carena i les sovintejades ventades del torb que als hiverns freqüenten aquest indret. El vent trasllada la neu de la carena cap al vessant sud i en trobar aquesta petita coma, després del coll, l'acumula fins a ocasionar un destacat gruix que es compacta i que acaba essent determinant per al seu manteniment al llarg dels mesos. La presència d'un ennuvolament diari en aquesta carena durant l'estiu, causat per l'aportació d'aire humit mediterrani que es condensa amb el fred de l'indret, fa que la calor estiuenca no arribi a desfer aquest important gruix de neu acumulada.

*La congesta de la Llosa al juny del 2014.
Foto de Jordi Gironès.*

En la revista Muntanya 668 del CEC de l'any 1973 (pàg. 384-386), Ramon Vinyeta ens descriu la notorietat d'aquesta congesta, la qual jo ja havia vist personalment durant les meves primeres excursions per aquesta Alta Vall del Ter a partir de la segona meitat dels anys 1960 del segle passat. La lectura d'aquest escrit i aprofitant que durant la dècada dels 1980 anava de vacances a Setcases i Vilallonga de Ter, vaig interessar-me pel tema i li vaig preguntar a l'Eudald del restaurant Musiques de Setcases si la congesta realment no es fonia mai —l'Eudald era un gran coneixedor d'aquesta alta regió pirinenca per haver estat forestal— i em va confirmar que així era tot i que no sempre arribava a tenir el mateix volum. Per a tots els habitants de Setcases, la congesta era una part del paisatge, una mena de signe d'identitat.

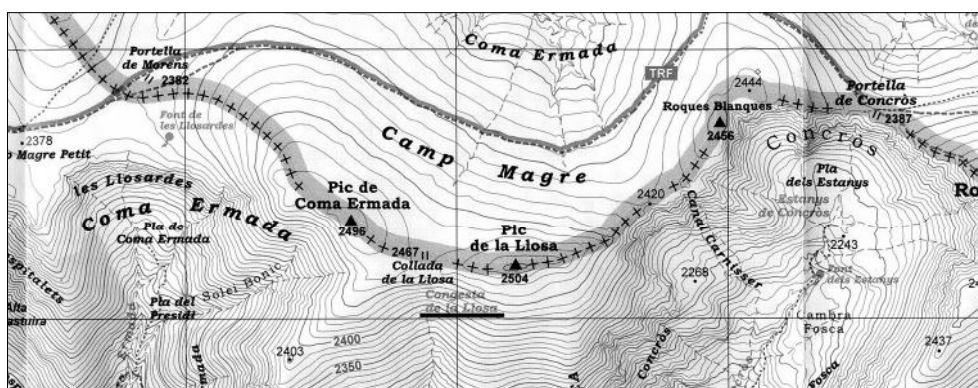
I estic dient «era», perquè ja no és, perquè actualment la congesta es fon els anys en què ha nevat poc. I això té relació amb l'augment de les temperatures que precisament s'ha començat a notar a partir de la dècada dels anys 1990 quan

La congesa de la Llosa dins el marc paisatgístic. Foto de Daniel Rigat.

va augmentar aproximadament 0,8° respecte a la dels anys 1960, i si la comparem amb la que s'està enregistrant des de l'any 2000, la diferència és de l'entorn d'1° superior. Per altra banda, de tots és ben conegut que les precipitacions han disminuït i, per tant, també la innivació al nostre Pirineu afecta greument el manteniment anual de la nostra congesa.

Aquesta és la petita història d'una congesa diferent i estimada com a part del seu paisatge pels habitants de Setcases i pobles veïns. Algun any encara pot arribar a sobreviure tot l'any, però això ja serà una excepció i fins i tot un record d'allò que havia estat. Amb neu o sense, la petita coma és ben visible des de lluny estant i podem arribar a imaginar-nos que la blancor de la seva tartera és la neu que encara sobreviu.

TRAVESSA DEL PÒRT DE VIELHA DES DE L'ESPITAU

Francisco Moreno Rigall

L'agost de 1999 havia de fer aquesta travessa des de l'Espitau de Vielha fins a la vila de Vielha. La meteorologia no era bona, però com que l'esperança és l'última cosa que es perd, ens vàrem aixecar d'hora —dormíem a l'alberg de Salardú— i mitja hora després vàrem baixar dels cotxes a l'Espitau. Comprovàrem que el temps era força insegur, estava plovisquejant, el cel estava molt gris i no tenia pinta de millorar, tal com havia anunciat el pronòstic meteorològic del dia anterior.

Lavors s'havia de decidir si es feia o no l'excursió: com sempre, va haver gent optimista que anunciava un canvi de temps, altres volien fer-la perquè així tindrien una altra cosa a afegir al currículum, també havia persones que no veien un temps tan dolent, etc. A la banda contrària, havia altres arguments, no gaudirem de l'excursió, pot haver relliscades, etc.

Personalment tenia molts dubtes de fer-la, recordava una estada als Highlands escocesos, en un dia de molta pluja quan la guia, una dona del país, em va preguntar que fèiem nosaltres en un dia amb mal temps: «Al Mediterrani, ens quedem a casa, perquè de dies de pluja n'hi ha relativament pocs». Em contestà, amb una certa enveja: «si nosaltres féssim el mateix, no sortiríem mai». Ara, per tant,

Espitau de Vielha. Foto de Francisco Moreno.

tocava aplicar aquest criteri de mediterraneïtat que va resultar molt fàcil d'assumir quan una persona va proposar d'anar a provar una olla aranesa a Garòs. Evidentment, no vaig fer la travessa però, a canvi, vaig gaudir molt a l'hora de dinar mentre pensava: «ja faré un altre cop aquesta excursió».

Aquesta ocasió es va presentar el passat dia 19 de juliol. Un altre cop era a l'Espitau de Vielha i recordava l'intent de fa 16 anys. Afortunadament aquesta vegada amb bon temps, encara que algun pessimista ens deia que podia ploure a l'arribada a Vielha. Em va saber greu de veure l'Espitau tancat. Amb la SEAS vàrem ser hostes d'aquest alberg farà uns 10 anys durant un cap de setmana de juliol per fer una travessa per la vall de Salenques. Aquests dies he conegut, quan feia l'escrit de la travessa, l'antiguitat d'aquest Espitau que ja existia a l'Edat Mitjana, com ho verifiquen els privilegis atorgats pel rei Jaume I. De moment, l'edifici sembla, exteriorment, que està en bon estat, però ja porta set o vuit anys tancat i si no s'utilitza aviat començarà a deteriorar-se. Esperem que es pugui evitar.

Butlletí de la SEAS

Núm.320 Setembre/Octubre 2015

L'excursió va anar molt bé, amb alguna equivocació al començament, però que no va causar cap problema evitable amb un petit esprint. Arribàrem als búnquers, i girant l'esquena vàiem la vall de la Noguera Ribagorçana, després vam arribar al pòrt de Vielha, i des d'allà un grup força nombrós, més de 25 persones, vam pujar el tuc del Pòrt de Vielha. La vista era impressionant, l'Aneto, la Maladeta, el Molières, el Montardo, la vila de Vielha, etc.

Ara va venir-me el cap el concepte de cim per repetir. M'ho explicava una amiga excursionista, Mar Fernández, que estava farta de fer cims amb mal temps, per tant, sense visió i obligada a tornar-ho a fer si volia gaudir del panorama. També recordava, un altre cop, l'intent de 1999 tot comprovant que el concepte de mediterraneïtat és molt local; és a dir, funciona al nostre país, però possiblement no es pot aplicar a Escòcia.

Quan ja estàvem preparats per abandonar el cim, ens adonàrem que el Jordi Amigó l'estava pujant. Un grup ens vàrem esperar que completés la pujada i va ser molt maco d'observar que el Jordi estava molt content per haver fet cim, però que encara ho estava més en veure que l'haviem esperat.

Durant la baixada a Vielha, maca però llarga, tornava a recordar l'escrit de la travessa, concretament el paràgraf on Francisco de Zamora descrivia com, al segle XVIII, transportaven les mercaderies des de la Ribagorça fins a la vall d'Aran en els dies on havia neu però el temps permetia de fer el camí: «Se ponen en los pies unas herraduras de 4 puntas llamadas «gallas», y en la mano un palo

*Búnquer prop del pòrt Vielh deth Hòro.
Foto de Leonci Canals.*

llamado «bordón», que igualmente tiene una punta. Con estos instrumentos emprenden la subida para ir a buscar al Hospital los abastos de vino y aceite. Por lo ordinario allí toman los pellejos que conducen las caballerías, y atándolos fuertemente se los ponen al cuello unidos a la cabeza con una cincha que llaman «ternera». De este modo emprenden la subida hasta llegar al cabo del puerto, en donde, pellejo en tierra, unas veces se sientan encima dejándose caer desde aquella altura, llevando delante el bordón, inclinada la punta hacia sus piernas, las cuales tiran adelante. Y de este modo bajan desde lo alto a la falda en muy pocos minutos, siendo así que es distancia de hora y media».

Un cop acabada la zona dels prats entrem al boc de pi negre i avets on dinàrem i recuperarem forces. La baixada final va ser molt agradable: havien desaparegut les pedres, l'amenaça de pluja no va passar d'això, i de fet el sol escalfava bastant. Sort vàrem tenir d'un fluixet ventet i, sobretot, de l'ombra dels arbres. Vàrem

*Panorama des del tuc deth Pòrt de Vielha amb l'Aneto i la Maladeta.
Foto de Xavier Bardají.*

gaudir d'un tros realment deliciós en què bufava una mica el vent i el camí transcorria per un túnel format per avellaners. Òbviament, el túnel no era perfecte perquè hi havia escletxes per on entrava el sol i per on es podia veure que més enllà dels avellaners hi havia uns prats on el sol havia d'escalfar de valent, mentre nosaltres caminàvem tranquil·lament gaudint d'aquest antic camí, on el ritme el marcaven els ulls en lloc dels peus.

Però no tothom té aquesta manera de contemplar la muntanya, ja que mentre anàvem pel camí limitat pels avellaners, passà com un raig un company de la SEAS. Possiblement va allargar la tertúlia de l'hora de dinar i ara, va dir, tenia pressa per no quedar-se sense cervesa a Vielha i/o per banyar-se a un llac o cosa semblant.

A tocar de Vielha van aparèixer dos abeuradors. Lògic, érem en un país amb prats i caminàvem per un camí antic que

portava a molts prats. Feia calor i havien desaparegut del camí els arbres que produïen ombra. Per una aixeta sortia un bon raig d'aigua que servia tant per omplir les cantimplors, malgrat l'anunci d'aigua no tractada, com per refrescar el cap que, com si fos una dutxa, hàviem posat sota l'aixeta. Possiblement aquest era el succedani de bany del que parlava l'amic que ens havia avançat com un Fitipaldi qualsevol. Un cop secs, va sorgir la pregunta: «per què no hem vist cap vaca?, havia restes orgànics secs, però cap animal». Algú va culpar la sequera, però sense cap convicció, la resposta encara s'espera.

*Baixant per la canau deth Pòrt de Vielha.
Foto de Jordi Gironès.*

Després de 5 hores i 45 minuts, temps net, vàrem arribar a la plaça de l'església de Vielha. Afortunadament els primers en arribar no s'havien acabat la cervesa i una gerra de mig litre no es va fer llarga per combatre la set. Dues hores després, a Benavarri, un batut fred de xocolata va completar l'operació.

Tot és millorable, però el dia va resultar gairebé perfecte.

PLANTES MEDICINALS

Conferències i excursions 2015-2016

Setembre 2015	20	Excursió: La Coma, coll de Port i Tuixén (Solsonès)
Octubre	16	«Paisatges vegetals del nostre país» per Josep Nuet
	18	Excursió: Sant Pere de Torelló, Bellmunt i Vidrà (Osona)
Novembre	13	«Ús de les plantes medicinals al llarg de la història» per Anna Maria Carmona
	15	Excursió: Capafonts, els Motllats i Mont-ral (Baix Camp)
Desembre	11	«Plantes remeieres a la carta» per Manu Llabrés
	13	Excursió: St.Feliu de Codines, riera de Caldes i Caldes de Montbui (Vallès Oriental)
Gener 2016	08	«Receptari de plantes medicinals en el costumari santjustenc» per Daniel Cardona
	10	Excursió: El Figaró, cingles de Bertí i La Garriga (Vallès Or.)
Febrer	12	«Herbes remeieres a la tradició caputxina» per Fra Valentí Serra
	14	Excursió: Sant Marçal, Matagalls i Viladrau (Montseny)
Març	11	«Prepara els teus remeis naturals» per Raul Arqueros
	13	Excursió: St.Feliu de Guíxols, puig de Cadiretes i Tossa de Mar (Baix Empordà - La Selva)
Abril	08	«Conreu de plantes medicinals en petit format» per Pere Cabot
	10	Excursió: Hostalets d'en Bas, Falgars, St.Miquel de Castelló i Hostalets d'en Bas (Garrotxa)
Maig	01	Excursió: St.Pau de Segúries, Puig Ou, collet d'en Sivillà i Camprodon (Ripollès)
Juny	03	«Plantes tòxiques d'alta muntanya» per Joan Simón
	05	Excursió de cloenda a la serra del Corb (Garrotxa)
Juny	19	Excursió: Eina, coll d'Eina i Núria (Cerdanya-Ripollès)

Les conferències dels cicles temàtics tenen lloc els divendres a les 8 del vespre

MATINALS

Temporada 2015-2016

2015

OCTUBRE

25 Pontons, Sant Joan de la Muntanya, Penyafort, Sant Salvador de la Balma i els Sovals (Alt Penedès)

NOVEMBRE

08 Pantà de Vallvidrera (Collserola)

22 La Garriga - Sender dels Tremolencs (Cingles de Bertí, Vallès Oriental)

DESEMBRE

20 Puig d'Agulles i Sant Ponç de Corbera (Ordal)

2016

GENER

17 Fonts de Teià, el Vedat i Sant Mateu (Maresme)

FEBRER

07 Can Grau, Puig de la Mola i avenc de l'Esquerrà (Garraf)

21 Puig de la Creu i salt de Montllor (Vallès Occidental)

MARÇ

06 Els Pallers i Camí de les Batalles (Montserrat)

20 Turó de Sant Elies (Montseny)

ABRIL

17 Carena i cova de Muronell i Pujol del Llobet (Serra de l'Obac)

MAIG

22 Gorges de Cabrera (Anoia)

JUNY

12 Excursió de cloenda a Falgars d'en Bas (Garrotxa)

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 8 de juny de 2015

- Altes: cap
- Baixes: Àngel Marco (608), Catharina Cillekens (1109), Ramon Lletjós (1127) i Dora Ruenz (868)
- Pere Aceitón, encarregat del PR C-164 de Collserola, ha assistit a la trobada de cuidadors que es va fer a Montserrat en la qual va destacar la preocupació pel desgavell que hi ha al país per la proliferació de camins marcats. Sobre aquest tema caldrà posar-hi remei i unificar els criteris de senyalització.
- Es decideix fer en color el llibre de la represa dels 50 anys de la SEAS (any 1964) i fer els exemplars sota demanda i amb un cost de 18 euros per rescabalar part del seu cost final.
- S'informa de l'inici de les primeres reunions que ha convocat la Junta de l'Ateneu per tal de preparar la celebració del centenari de l'Ateneu que serà l'any 2018, i de la necessitat d'engrescar més gent per col·laborar en les diverses comissions que es constitueixin.
- El Consorci de Collserola ja és a punt de col·locar el plafó corresponent al Camí de Santa Creu de la SEAS al punt on hi ha la cadena que dona accés al coll de Can Solanes.
- A la darrera Marxa de Regularitat, que es va fer del coll d'Estenalles (Sant Llorenç del Munt) a Mura, hi van participar un total de 47 persones formant part de 24 equips. El dia va ser molt bo amb una mica de calor a Mura on es va dinar.
- El jurat del Concurs Fotogràfic del 2015 estarà finalment format per: Carme

Malaret, Yolanda Monzó, Joan Bennassar, Lluís Ayguadé i Lluís Tarrés.

Reunió del 6 de juliol de 2015

- Altes: Sílvia Ortuño (1137)
- Baixes: Toni Valls (1050), Josep Buixeda (890) i Matilde Guitián (891)
- Enguany l'Ateneu també vendrà loteria de La Grossa per Cap d'Any.
- Se'ns ha informat que la vinguda dels escoltes a l'Ateneu segueix pendent de l'Ajuntament.
- Hem rebut la informació que la Marxa Nòrdica serà acollida per la FEEC com una activitat esportiva més.
- Enguany, la portada de la torxa de la Flama del Canigó ha tingut més participants de la SEAS i l'acte al parc del Canigó va anar millor que l'any passat.
- La SEAS tornarà a participar a la Nit Estelada de la Peña del Moro, organitzant l'anada des de can Ginestar. Se celebrarà el 2 d'agost a partir de les 19.30 h
- El Sopar de Lluna Plena a la Tossa de Montbui va anar molt bé amb 59 participants i un excel·lent sopar.
- Després de comentar el cicle fet d'audiovisuals, es creu necessari millorar la seva difusió per augmentar el nombre d'assistents.

Nou veguer al Baix Llobregat

Us informem, i alhora celebrem, el nomenament del nostre company de Junta Lluís Solé com a nou Veguer de la Vegueria del Baix Llobregat, formada pels centres excursionistes de la nostra comarca.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 82. No. 320

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.

Autoedició — Jordi Gironès

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — NB Comunicacions, S.C.C.L.

ÍNDEX

- Portada** — Cascada Katu-Yarik. Foto d'Anton Fontdevila
- 02** — Calendari
- 03** — Sibèria Ice Climbing Trip, per Rafa Vadillo
- 06** — El pic més alt de la província de Barcelona, per Joan Bladé
- 08** — La congesta de la Llosa, per Jordi Gironès
- 10** — Travessa del pòrt de Vielha des de l'Espitau, Francisco Moreno
- 13** — Calendari del cicle sobre Plantes Medicinals 2015-2016
- 14** — Calendari de les Matinals 2015-2016
- 15** — Informació de la SEAS

Al mirador de la Tossa de Montbui, amb Igualada al fons, durant l'excursió del Sopar de Lluna Plena del 2015. Foto de Leonci Canals.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.320 Setembre/Octubre 2015